

Palestina solidariteit nieuwsbrief 32

Inhoudsopgave: Toets Ctrl en klikken op de link om bij het gewenste artikel te komen.

Redactioneel	To exist is to resist	1
Geweldige solidariteit voor Palestina Solidariteit!		3
11.11.11 is partner van Palestina Solidariteit		3
Interview 40 jaar Association Belgo-Palestinienne		3
Er zal geen vrede zijn tot Israël de bezetting van Palestina beëindigt Marwan Barghouti		6
Is de derde intifada begonnen?		8
Palestijnen vechten voor hun leven, Israël vecht voor de bezetting		14
Opinie De archipel van verzet		15
In de kijker Hashem Azzeh, symbool van vreedzaam verzet tegen de bezetting in Hebron		18
Schrijf eens een brief		19
Actuele notities		22
Kalender		26

Redactioneel To exist is to resist

Ondanks een nieuw akkoord tussen Israël en Jordanië over de toegang van de Tempelberg in Oost-Jeruzalem blijft het onrustig in Israël en de bezette Palestijnse gebieden. Er zijn tot nu toe langs Palestijnse zijde vijf keer meer doden gevallen dan langs Israëlische zijde. De verslaggeving en de commentaren in de Westerse media over de Palestijnse revolutie geven soms de indruk dat het om een louter religieuze strijd tussen moslims en joden over de heilige plaatsen gaat. Een meer diepgaande analyse dringt zich dus op. Om het geweld te beëindigen moet men de basisoorzaken aanpakken: de **jarenlange onderdrukking, bezetting, vernedering en discriminatie** van de Palestijnen door Israël. In de bezette gebieden zijn er de dagelijkse vernederingen aan de checkpoints, de gewelddadige repressie van betogingen, de arrestaties in het holst van de nacht, de administratieve detenties zonder enige vorm van proces, het geweld van de Israëlische kolonisten, de uitbreiding van de kolonies, de voortdurende bouw van de apartheidsmuur, het slopen van huizen, de systematische roof van land en water. Binnen Israël zijn er de discriminaties van de Palestijnen, die twintig procent van de bevolking uitmaken. Israël discrimineert deze bevolkingsgroep op alle niveaus: huisvesting, tewerkstelling, onderwijs, vrijheid van beweging, cultuur, enz. Sommigen zien vergelijkingspunten met het voormalige apartheidregime van Zuid-Afrika.

Bouwvergunningen worden geweigerd en in de Naqab (Negev) worden structuren van Bedoeïenen vernietigd met als doel de joodse aanwezigheid in de streek te vergroten: er is sprake om voor 25 000 joden nieuwe woningen te bouwen. Intussen zijn de bedoeïenen, nochtans burgers van de staat Israël, daar niet meer zeker van het voortbestaan van hun huis en dorp, omdat ze niet-joods zijn.

En dan is er nog de weigering van de Israëlische eerste minister Benjamin Netanyahu om **Syrische vluchtelingen** op te vangen onder het voorwendsel dat Israël te klein is en joods moet blijven. Het is dezelfde eerste minister die, om nog meer olie op het vuur te gieten, zonder schroom verklaart dat de Palestijnse grootmoefiti Hai Amin al-Husseini in 1941 Hitler op het idee van de Holocaust zou gebracht hebben.

Op 4 november is het 20 jaar geleden dat de toenmalige Israëlische eerste minister Yitzak Rabin door een extremistische jood in Tel Aviv werd vermoord omdat hij wou onderhandelen over een politiek akkoord met de Palestijnen. Als Netanyahu in de geschiedenis onthouden wil worden, kan hij het voorbeeld van Rabin volgen. Dit vergt evenwel moed, want door tot een evenwichtig en duurzaam akkoord met de Palestijnen te komen, zou hij wel eens de volgende verkiezingen kunnen verliezen. In november gaat Netanyahu op bezoek bij de Amerikaanse president Obama. Deze laatste zou Netanyahu onder druk kunnen zetten, nu hij geen presidentskandidaat is en dus niets meer van de Amerikaanse kiezers te vrezen heeft. Maar daar zal wellicht niet veel van in huis komen. Intussen kijkt Europa de andere kant uit. De Europese Unie zou een politieke rol kunnen spelen, maar beperkt zich tot humanitaire hulp aan de Palestijnen. En wat doet België? **In december trekt** onze minister van Buitenlandse Zaken Didier **Reynders** met een hele delegatie van ondernemers **naar Israël!**

De redactie

Brussel, 30 oktober 2015

Geweldige solidariteit voor Palestina Solidariteit!

We zijn waarlijk overdonderd door jullie gulle giften voor onze werking.

Palestina Solidariteit heeft het bedrag van 4000 euro gehaald én dus ook de 4000 euro extra van de beloofde sponsoring. Het is een hart onder de riem voor de vrijwilligers die de vzw dragen. Die hebben zich dan ook met veel energie en motivatie terug op onze activiteiten en campagnes gericht, wetende dat we gesteund worden door zovelen.

We werkten aan een wederwoord aan de stad Gent en plannen -als alles goed gaat- ook naar andere steden uit te breiden. Begin november kwamen we samen met de vele gemotiveerde vrijwilligers en planden we al enkele acties.

Je hoort zeker nog van ons.

11.11.11 is partner van Palestina Solidariteit

Campagne 11.11.11 voor 2015: [Sociale bescherming voor iedereen](#)

11.11.11 wil het thema 'Sociale bescherming voor iedereen' centraal in de Belgische ontwikkelingssamenwerking zetten.

[Doe mee met de campagne 2015](#)

SUPPORTER MEE - <http://socialebescherming.be/doemee/supportermee.aspx>

Website: <http://www.11.be/>

Palestina Solidariteit kon in 2015 rekenen op de steun van 11.11.11: er werd ons 8961,85 EUR steun gegeven, waarvoor onze dank!

<http://www.palestinasolidariteit.be/content/onze-partners-111111>

Interview 40 jaar Association Belgo-Palestinienne

*Op 28 november vieren onze collega's van de Association Belgo-Palestinienne^[1] (ABP) hun veertigjarig bestaan. Tot 1991 was ABP trouwens een tweetalige nationale vereniging. Het is pas in 1991 dat Tijl Declercq, die actief was binnen ABP, het Vlaams Palestina Komitee heeft opgericht. Op 6 oktober jl. legden we ons oor te luister bij **Marianne Blume** vrijwilligster bij ABP sinds 1987 en **Nadia Farkh** coördinatrice bij ABP sinds 1998.*

Kunnen jullie iets vertellen over het ontstaan van ABP?

De Association Belgo-Palestinienne werd opgericht in **1975** door een aantal mensen van **verschillende strekkingen**: Jean Delfosse (medewerker van het tweemaandelijks tijdschrift La Cité chrétienne en directeur van het maandblad La Revue Nouvelle), Jacques Yerna (Luikse socialistische syndicalist), Marcel Liebman (joodse professor aan de ULB),

Renée Mousset (publiceerde tijdschrift over het Midden-Oosten), de communist Jack Houssa, Jan Reynaerts, de christendemocraat Tjil Declercq en Herman Talloen. Jean Delfosse was de eerste voorzitter tot 1986. Van 1986 tot 1990 was het Jacques Yerna en sindsdien is het Pierre Galand. In 1991 verlaat Tjil Declercq de ABP en richt het Vlaams Palestina Komitee op.

Welke zijn jullie doelstellingen en hoe werken jullie?

We komen op voor de **rechten van de Palestijnen** en voor een **rechtvaardige en duurzame vrede**. In 1977 is er ons **maandblad** "Palestine". In het begin lezen we de Israëlische tijdschriften die voor vrede ijveren. We hebben regelmatig contact met Naïm Khader, de toenmalige vertegenwoordiger van de PLO in België die in 1981 in Brussel wordt doodgeschoten. We volgden toen de politieke lijn van de PLO, maar sinds de Oslo-akkoorden onderhouden we vooral contacten met het Palestijnse middenveld. We zijn een pluralistische vereniging en tellen in ons midden zowel christenen als socialisten, leken, joodse progressisten, zoals mensen van de Union des progressistes juifs de Belgique (UPJB). We hebben verschillende **regionale comités**, zoals Luik (bestaat al 30 jaar), Waals Picardië (bestaat al 25 jaar: Doornik, Moeskroen, Komen), de Borinage (Bergen), Namen, en we werken nauw samen met het Comité pour une paix juste au Moyen-Orient in Waals Brabant (Ittre, Eigenbrakel; Mazerine).

Sinds de jaren tachtig organiseren we delegaties naar Palestina op aanvraag van verenigingen. Met sommige ngo's, vakbonden, journalisten, plaatselijke of federale politici bezoeken we onze partners in Palestina.

Sinds 1997 stuurden we delegaties van journalisten en politici naar onze partners in Palestina. Sinds 2001 organiseren we ook regelmatig "**burgermissies**" of inleefreizen.

We werken samen met andere verenigingen of koepelorganisaties zoals het Midden-Oostenoverleg (campagne **Made in Illegality**), met Palestina Solidariteit, UPJB, CNAPD (coordination nationale pour la Paix et la Démocratie), CNCD (Centre National de coopération et de Développement), MOC (Mouvement ouvrier chrétien), ABVV, AMDH (Association Marocaine des Droits Humains), ... We zijn ook lid van **ECCP** (European Coordination of Committees and Associations for Palestine) opgericht in 1986. We werken ook actief mee met het **Russell Tribunal on Palestine**, onder meer met het Belgisch steuncomité.

De derde zitting van het Russell Tribunal stelde de Israëlische apartheid aan de kaak

Inderdaad, er bestaan gelijkaardige kenmerken als die van het toenmalige apartheidsregime in Zuid-Afrika. In de **bezette gebieden** wordt een wanbedrijf van een kolonist door een burgerlijke rechtbank in Israël beoordeeld en een wanbedrijf van een Palestijn door een militaire rechtbank. Resultaat: voor eenzelfde wanbedrijf worden verschillende straffen uitgesproken. Inderdaad, voor de Palestijnen van de Westbank die in zone C en B wonen, zijn militaire wetten van toepassing. Een Palestijnse bewoner van Oost-Jeruzalem is geen volwaardige burger: hij ontvangt slechts een verblijfkaart en moet elk jaar bewijzen dat hij in Oost-Jeruzalem verblijft aan de hand van elektriciteitsfacturen, waterverbruik, betaling van gemeentetaksen. Zo niet moet hij Jeruzalem verlaten. Ook de Palestijnen die **in Israël** wonen (20 procent van de bevolking), worden gediscrimineerd. Ze betalen belastingen zoals iedereen, maar de collectieve uitrustingen, voorzieningen en diensten verschillen. Dit is onder andere het geval met de oude stadsdeel van Nazareth bewoond door Palestijnen, en het nieuwe en joodse stadsgedeelte Illit waar bovendien de burgemeester Palestijnse kinderen in zijn scholen weigert. Palestijnen mogen (en willen)

geen legerdienst doen en daardoor wordt hen vaak een betrekking zowel in de privésector als in de overheidssector geweigerd. De ruimtelijke expansie van Palestijnse dorpen in Israël wordt onmogelijk gemaakt. Dorpen van bedoeïenen worden door Israël niet erkend en worden derhalve niet aangesloten aan het elektriciteitsnet en de waterdistributie. Om werkloosheidsuitkeringen te ontvangen moet je dagelijks gaan stempelen, maar er zijn niet altijd rechtstreekse wegen of vervoermiddelen. Zo worden de Palestijnse dorpen rond de stad Haïfa niet rechtstreeks verbonden met de hoofdwegen. Ander voorbeeld van discriminatie: sommige rabbijnen roepen zelfs op om geen woningen aan Palestijnen te verhuren.

Sommigen spreken van een bewust georganiseerde "sociocide"

Het is een andere manier om te doden door een cultuur te onderdrukken, het erfgoed te vernietigen of door te verhinderen dat Palestijnen zich politiek organiseren. Palestijnen die zich politiek organiseren, worden gearresteerd en zelfs vermoord. Het betreft dus een Israëlische bewuste strategie om de sociale banden te breken en de Palestijnen te verdelen. Ook de Palestijnse economie werd ontregeld, onder andere door de scheidingsmuur op de Westbank. De uitvoer van Palestijnse producten moet via Israël gebeuren. In de Gazastrook is de uitvoer zelfs onmogelijk door de Israëlische blokkade die die al meer dan 8 jaar duurt. De sociocide[2] is dus een systematische vernietiging van de hele Palestijnse samenleving.

Hoe staan jullie tegenover de boycot van Israël?

In 1999 publiceerden we de brochure "*Palestine un économie asphyxiée*" (Palestina een verstikte economie) en in september 2000 zijn we samen met een aantal organisaties uit het middenveld gestart met de campagne "*Les Palestiniens sont-ils condamnés à l'apartheid?*"[3] om de verkoop van "Israëlische" producten uit de bezette gebieden aan de kaak te stellen. Sinds 2003 lanceren we zowat om de twee jaar (naast de campagne tegen de bouw van de Muur) een nieuwe campagne waarbij zich tal van verenigingen hebben aangesloten. Zo was er de campagne "*Stop aux fruits de l'occupation*". We hebben ons aangesloten bij de campagne van het Actieplatform Palestina "*Les fruits Israéliens ont un goût amer*" (De Israëlische vruchten hebben een bittere smaak). In 2008 was er de campagne "*Israël occupe la Palestine, je sanctionne*" en 2010 "*Israël occupe la Palestine, je boycotte*". Vervolgens was er in 2012 de campagne "*Osez le boycott*". Intussen hadden we ons in 2005 aangesloten bij de BDS-oproep[4] van het Palestijnse middenveld. Met de meeste van deze campagnes vroegen we de mensen om een drietal postkaarten te versturen: één naar de Belgische minister van Buitenlandse Zaken, één naar de Hoge Vertegenwoordiger voor Buitenlandse Zaken van de Europese Unie en één naar de directeur van Delhaize, Carrefour en Colruyt. We wilden de aandacht trekken op de fraude ten aanzien van het Associatieverdrag tussen Israël en de Europese Unie. We werken ook samen met de huidige campagne "*Made in illegality*"[5] binnen CNCD-11 11.

Wie kritiek heeft op Israël, wordt als antisemiet bestempeld

Voor sommigen is elke kritiek op het Israëlische beleid een vorm van antisemitisme. Men kan ons niet van antisemitisme beschuldigen. We zijn heel waakzaam op dat gebied: we dulden geen enkele dubbelzinnigheid. Wie lid wil worden moet onze principeverklaring ondertekenen: we veroordelen alle racistische, antisemitische of islamofobe uitlatingen. We werken samen met UPJB (Union des progressistes juifs de Belgique) en sommige

mensen van UPJB zijn ook lid van onze vereniging. De pro-Israëlische propaganda is heel actief. In Franstalig België zijn het vooral de kritische joden die het moeten ontgelden. De pro-Israëlische lobby langs Franstalige kant is vooral zichtbaar via de "Carte blanche" (vrije tribune) in het dagblad Le Soir, zoals bijvoorbeeld dit jaar naar aanleiding van een actie (symbolische apartheidsmuur) op de universitaire campus van de ULB tijdens de week van de apartheid. Ook een ontwikkelingsproject van Broederlijk Delen en FOS in de bezette gebieden werd sterk bekritiseerd door de pro-Israëlische ngo-Monitor. Het Israëlisch leger beschikt over een heel bataljon internetpropagandisten. Over de hele wereld worden studenten aangeworven om internet in alle talen te bestoken met pro-Israëlische versies en interpretaties van de actualiteit. De informatiebronnen van de journalisten in het Frans of het Engels zijn meestal van Israëlische oorsprong. Minstens 150 personen maken deel uit van de pro-Israëlische lobby bij de Europese Unie in Brussel. Brand Israël werd opgericht om een positief beeld van Israël te scheppen door het organiseren en sponsoren van allerlei culturele activiteiten, zoals concerten, tentoonstellingen, festivals met Israëlische kunstenaars of films, enz.

Hoe gaan jullie de veertigste verjaardag van de Association Belgo-Palestinienne vieren?

We zullen ons veertigjarig bestaan vieren op 28 november naar aanleiding van de Internationale Dag van de Solidariteit met het Palestijnse volk. We willen een campagne opstarten in de scholen en bij de politici: Wat is het te moeten leven onder de bezetting? Wat betekent de bezetting in het dagelijkse leven van de Palestijnen? De essentie van de zaak is geen religieuze oorlog maar een koloniale bezetting, de apartheid zoals vroeger in Zuid Afrika.

Bedankt voor dit gesprek en nog veel succes toegewenst.

[1] website <http://www.association-belgo-palestinienne.be/>

facebook <https://www.facebook.com/Association.belgo.palestinienne?fref=nf>

[2] <http://www.association-belgo-palestinienne.be/infos/le-sociocide-des-palestiniens/>

http://archieff.uitpers.be/artikel_view.php?id=766

<http://www.lagauche.com/spip.php?article1463>

[3] http://archives.lesoir.be/haro-sur-les-produits-des-territoires_t-20000914-Z0JNTG.html

[4] Boycot-Divestment-Sanctions: <http://www.bdsmovement.net/call>

[5] <http://www.11.be/artikels/item/made-in-illegality-stop-de-economische-relaties-met-de-israelische-nederzettingen>

Er zal geen vrede zijn tot Israël de bezetting van Palestina beëindigt - Marwan Barghouti

We hebben geprobeerd geduldig te zijn, maar de internationale gemeenschap liet ons in de steek. De vrijheid van het Palestijnse volk is ver over tijd.

De huidige escalatie van geweld begon niet met de moord op twee Israëlische kolonisten, het begon lang geleden en duurt al jaren voort. Elke dag worden er Palestijnen gedood, verwond of gearresteerd. Elke dag trekt het kolonialisme verder op; de belegering van

Gaza en de onderdrukking blijven duren. Velen hopen dat we overweldigd zullen worden door de mogelijke politieke gevolgen van een nieuwe spiraal van geweld, maar ik blijf – net zoals in 2002 – pleiten voor een aanpak van de fundamentele oorzaak van het geweld: de ontkenning van vrijheid voor de Palestijnen.

Sommigen suggereerden dat er geen vredesakkoord bereikt kon worden omwille van Yasser Arafat's onwil, of de onbekwaamheid van president Mahmoud Abbas, terwijl beiden klaar stonden om een vredesakkoord te tekenen. **Het echte probleem is dat Israël bezetting heeft verkozen boven vrede**, en de onderhandelingen gebruikte om de aandacht af te leiden van haar koloniaal project. Elke regering kent dit simpele feit, en toch beweren zovelen dat terugkeren naar de mislukte idealen van het verleden kan leiden tot het bereiken van vrijheid en vrede. Het is krankzinnig om steeds opnieuw hetzelfde te doen en verschillende resultaten te verwachten.

Er kunnen geen onderhandelingen plaatsvinden zonder de duidelijke belofte van Israël om zich volledig terug te trekken uit het gebied dat bezet werd in 1967 -met inbegrip van Jeruzalem-, een totale beëindiging van al haar koloniale praktijken, en de erkenning van de onvervreembare mensenrechten van de Palestijnen, waaronder hun recht op terugkeer en de vrijlating van alle Palestijnse politieke gevangenen. We kunnen niet samenleven met de bezetting, en we zullen ons niet overgeven.

We werden opgedragen om geduldig te zijn, en dat waren we ook, we gaven kans na kans om een vredesakkoord te bereiken. Misschien is het nuttig om de wereld eraan te herinneren dat onze ontheemding, ons gedwongen ballingschap en onderdrukking nu al bijna zeventig jaar duurt. We zijn de enigen die steeds een agendapunt zijn geweest bij de VN sinds haar oprichting. Er werd ons gezegd dat we door vreedzaam verzet en diplomatie de steun zouden kunnen winnen van de internationale gemeenschap om te bezetting te beëindigen. En toch is de internationale gemeenschap er niet in geslaagd om concrete stappen te zetten, om een internationaal kader uit te werken om het internationale recht en VN-resoluties te implementeren en om maatregelen te nemen die ervoor zorgen dat Israël de verantwoordelijkheid neemt voor haar misdaden, zoals de *Boycott Divestment Sanctions* beweging die ook een cruciale rol speelde in de val van het Apartheidsregime.

Door het uitblijven van een internationale interventie om de bezetting te beëindigen, door het uitblijven van serieuze acties van regeringen tegen de Israëlische straffeloosheid, door het ontbreken van perspectief voor internationale bescherming van het Palestijnse volk onder bezetting terwijl kolonialisme en escalerende gewelddadige aanvallen van de Israëlische kolonisten aanhouden, wat wordt van ons verwacht dat we doen? Stand-by zijn en wachten tot de volgende Palestijnse familie wordt verbrand, tot de volgende jonge Palestijn wordt gedood, tot de volgende nederzetting wordt gebouwd, tot het volgende Palestijnse huis wordt vernietigd, tot het volgende Palestijnse kind wordt gearresteerd, tot de volgende kolonisten aanvallen, en tot de volgende agressie tegen ons volk in Gaza?

De hele wereld weet dat Jeruzalem een vlam is die zowel voor vrede kan zorgen als een oorlog kan doen ontbranden. Waarom staat de wereld stil terwijl de Israëlische aanvallen tegen het Palestijnse volk in de stad Jeruzalem en de christelijke en islamitische

bidplaatsen zoals Al-Haram Al-Sharif onverminderd doorgaan? De acties en misdaden van Israël vernietigen niet alleen de tweestatenoplossing op basis van de grenzen van 1967 en schenden het internationaal recht. Ze dreigen ook om een oplosbaar politiek conflict te veranderen in een eindeloze religieuze oorlog die de stabiliteit van de toch al onrustige regio verder ondermijnt.

Geen enkel volk ter wereld kan aanvaarden om te leven met onderdrukking. Van nature uit verlangt de mens naar vrijheid, strijdt voor vrijheid, brengt offers voor vrijheid. En de vrijheid van de Palestijnen is ver over tijd. Tijdens de eerste intifada lanceerde de Israëliische overheid een “breek hun beenderen om hun wil te breken” –beleid, maar generatie na generatie heeft het Palestijnse volk bewezen dat hun wil onbreekbaar is en niet opnieuw getest moet worden.

De nieuwe Palestijnse generatie heeft niet gewacht op verzoeningsgesprekken om de nationale eenheid te bereiken, een nationale eenheid waarin de politieke partijen steeds gefaald hebben, een eenheid die politieke geschillen en geografische versnippering overstijgt. Deze generatie heeft niet gewacht op bevelen van bovenaf om hun recht en plicht uit te oefenen om weerstand te bieden tegen de bezetting. Zij doet dit ongewapend, terwijl ze geconfronteerd wordt met één van de grootste militaire machten in de wereld. Toch blijven we ervan overtuigd dat vrijheid en waardigheid zullen overwinnen. *We shall overcome*. De vlag die we met trots hieven bij de VN zal op een dag boven de muren van het oude centrum van Jeruzalem wapperen, niet één dag, maar voor eeuwig.

Ik voegde me 40 jaar geleden bij de strijd voor onafhankelijkheid en werd voor het eerst gevangen genomen toen ik 15 was. Dit heeft me niet weerhouden te pleiten voor vrede in overeenstemming met de internationale wetgeving en VN-resoluties. Maar ik heb gezien dat Israël, de bezettende macht, dit perspectief jaar na jaar verder methodisch heeft verwoest. Ik heb 20 jaar van mijn leven doorgebracht in Israëliische gevangenissen, waaronder ook de laatste 13 jaar, en in deze periode raakte ik nog meer overtuigd van deze onveranderbare waarheid: **de laatste dag van de bezetting zal de eerste dag vrede zijn**. Degenen die op zoek zijn naar het laatstgenoemde, moeten stappen nemen om het eerstgenoemde te realiseren.

<http://www.theguardian.com/commentisfree/2015/oct/11/israel-occupation-palestinian-territory-peace-diplomacy>

Is de derde intifada begonnen?

‘Intifada’s zijn geen anomalieën als we kijken naar de geschiedenis van onderdrukte volkeren.’ Onderzoekers Dorien Vanden Boer en Pascal Debruyne nemen de opnieuw opgelopen spanningen in het Midden-Oosten onder de loep. ‘Of de derde intifada nu al bezig is of niet, dat die er zal komen staat vast.

<http://mo.be/opinie/de-derde-intifada-begonnen>

Dorien Vanden Boer & Pascal Debruyne . 9 oktober 2015 De afgelopen dagen zijn volgens het Rode Kruis meer dan 500 Palestijnen gewond geraakt door Israëliische

rubber- en 'live' kogels (andere bronnen zeggen 900). Zeven Israëli's zouden gewond geraakt zijn in steekpartijen en twee gedood door Palestijnen.

Abdel-rahman Obeidallah, 12 jaar, werd tijdens clashes in het vluchtelingenkamp Aida, Bethlehem in het hart geschoten door een Israëlische soldaat en stierf. Huthaifa Othman Suleiman, 19 jaar, uit Tulkarem in het noorden van de Westelijke Jordaan en de 20-jarige Wissam Faraj, uit Shufat, een vluchtelingenkamp in Oost-Jerusalem werden ook door het Israëlische leger vermoord. De 19-jarige Fadi Alloun werd zondag door de Israëlische politie doodgeschoten in Jerusalem. In koele bloede, geen aanklacht, geen proces. Hij werd achtervolgd door een bende Israëli's die hun woede over een steekpartij in Al-Aqsa - waarbij twee Israëli's gedood werden door een Palestijn- op hem wilden koelen. In plaats van de jonge man te beschermen, schieten de politieagenten hem brutaal dood, zes schoten, frontaal, zonder waarschuwing.

'Dit is allerminst zinloos geweld, maar een strijd om menselijke waardigheid.'

De onderdrukking stop hier niet. Ook na zijn dood moet Fadi de vernedering van de Israëlische bezetter blijven ondergaan. Zijn familie mocht zijn lichaam immers pas na zes dagen onzekerheid recupereren. Het geweld beperkt zich niet tot de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jerusalem. Protesten in Nazareth werden hardhandig uiteengeslagen door het leger. In een steekpartij in Tel Aviv werden joodse Israëli's verwond door een Palestijnse Israëli. Deze laatste werd ter plekke doodgeschoten.

In Dimona werden 4 Palestijnse Israëli's verwond door een joodse Israëli met een mes. In Gaza werden donderdag vier Palestijnen gedood door het Israëlische leger, 20 anderen werden verwond in protesten aan het scheidingshek op de grens met Gaza.

Sommige media spreken over een derde intifada, en vragen zich af hoe dit Palestijns geweld vermeden kan worden. Dit is allerminst zinloos geweld, maar een strijd om menselijke waardigheid en basisrechten in de context van bezetting en bevolkingskolonialisme. Zodra er een steen gegooid wordt, is dat een controversie, angst voor een derde intifada. De dagelijkse vernederingen en geweldplegingen van de bezetter worden ongemoeid gelaten en verzwegen. Of zoals recent bleek naar aanleiding van een fotoreportage van Filip Claus (DS, 26/09/2015) over een orthodox-Joodse gemeenschap (kolonisten) in Hebron, wordt het geweld van de bezetter gedeproblematiseerd.

Er wordt gekozen om apolitieke posities in te nemen. De verwijzing naar journaliste Ankie Reches (*'Als zij die tekst goedkeurt, lijkt er mij geen probleem.'* -DS, 1/10/2015), die de vaste VRT correspondentente is, en dus een gatekeeper in de informatiedoorstroming, doet vragen rijzen over welke informatie we ontvangen, wie er in beeld komt, en wie uit beeld wordt geduwd. Dat de extremistische kolonistenbeweging Gush Emunim hier genormaliseerd wordt, en de Palestijnse bevolking in Hebron wordt aangepakt op hun verzet tegen de bezetters en kolonisten, is problematisch. De normalisatie is zelf normaal geworden. Protestacties naar aanleiding van de voetbalmatch Israël-België worden verboden door de Brusselse PS-burgemeester. Het beeld dat alles 'normaal' is, en Israël moet behandeld worden als elk ander land, is springlevend.

Kolonisator en gekoloniseerde

De essentie van de zaak is nochtans eenvoudig. Het conflict is er een van kolonisator en gekoloniseerde, bezetter en onderdrukte, van bevolkingskolonialisme. Daarin heeft de gekoloniseerde of onderdrukte nog steeds, intussen al meer dan 67 jaar, het recht om zich te verzetten. Dat doen Palestijnen ook op een dagelijkse basis, door het simpele feit dat ze er nog steeds zijn, nog leven in een onleefbare situatie. Palestijnen drukken dit uit in de slogan *'existence is resistance'*. Geweld is dus maar een klein spectrum van het Palestijnse verzet. Een Intifada is zoveel meer dan enkel geweld. Het gaat om het letterlijk afwerpen van het Israëliëse juk, het afschudden van de onderdrukking. Dans, muziek, boycot, protestmarsen, hongerstakingen,... kunnen allemaal bijdragen tot dit afschudden. Helaas past dit vaak niet in het terroristische plaatje dat veel media willen ophangen over het Palestijns verzet. Het zijn steeds de jonge Palestijnse stenengooiers die je voor ogen krijgt als het woord 'intifada' in de kranten verschijnt.

‘Het Palestijnse geweld bestempelen als een ‘golf van terreur’, ondermijnt de roep om
gerechtigheid.’

Het stenengooien wordt al vlug benaderd met moralisme of afstandelijke gerationaliseerde retoriek tegen elke vorm van geweld. Sommige Palestijnen refereren naar de Bijbelse koning David als de eerste stenengooier in Palestina, hun voorloper. Een steen tegen een tank, gepantserde jeep of zwaar bewapende soldaat zijn eerder symbolische daden van verzet, echte schade brengen ze zelden toe. Maar omdat de stenen met hard Israëliësch geweld beantwoord worden, wordt zo de onderdrukking zichtbaar gemaakt en tot bloedens toe tastbaar. Want de buitenproportionele reactie van het Israëliëse leger leiden vaak tot arrestaties, gewonden en doden.

In die zin heeft het stenen gooien heeft veel weg van Ghandi's geweldloos verzet. Het maakt macht en onderdrukking zichtbaar door het eigen lichaam als kwetsbaar op te stellen en zelfs open te stellen voor het geweld van de onderdrukker.

Het Palestijnse geweld bestempelen als een 'golf van terreur' zoals veel Israëliëse media doen, ondermijnt dus de roep om gerechtigheid door het geweld uit zijn context te rukken en als irrationeel af te doen. Intifada's zijn echter geen anomalieën als we kijken naar de geschiedenis van onderdrukte volkeren. Een grote meerderheid van 'de wereld', onder de autoriteit van de algemene vergadering van de VN, heeft het recht van de Palestijnen om zich te verzetten erkend in meerdere resoluties waaronder: A/RES/3246, A/RES/3246, A/RES/33/24, A/RES/34/44, A/RES/35/35 en A/RES/36/9.

Het probleem Oslo

President Abbas verkondigde in de algemene vergadering van de VS dat hij de Palestijnen niet langer gebonden ziet door de Oslo-akkoorden. Veel Palestijnen leven al heel lang niet meer in de illusie van Oslo. Dat heeft de tweede intifada al bewezen. Oslo is al lang dood, niet door de intifada, maar door de systematisch schendingen en de niet-implementatie van het akkoord door Israël. Ondank het akkoord is de bezetter nederzettingen blijven bouwen.

Het is nooit tot de geplande overdracht van autoriteit gekomen van de B en C gebieden, die geleidelijk terug onder de Palestijnse controle gebracht hadden moeten worden. In tegendeel, Israël heeft gebruik gemaakt van het tijdelijke territoriale arrangement van Oslo om een permanente situatie van fragmentatie en kantonisering van de Westelijke Jordaanoever te bewerkstelligen. Palestijnen hebben de facto volledige controle over slechts 3 procent van de Westelijke Jordaanoever. Israël kan op elk moment ook deze gebieden afsluiten of troepen binnen sturen, zoals dit weekend in Nablus en Hebron. Kortom, Oslo heeft de bezetting een meer duurzaam karakter gegeven in plaats van het af te bouwen.

De akkoorden zouden ook geleid moeten hebben tot het vrijlaten van politieke gevangenen door Israël, maar nog steeds zitten 5369 Palestijnen opgesloten in Israëlische gevangnissen^[1]. Kolonisten die misdaden plegen tegen Palestijnen zouden volgens Oslo ook berecht moeten worden door Israël. Maar volgens de Palestijnse mensenrechtenorganisatie Al Haq is niets minder waar^[2]. Ook een VN rapport in 2013 bevestigde het totale gebrek aan maatregelen vanuit de Israëlische overheid om deze misdaden te bestraffen.

Het rapport concludeerde dat er sprake is van een geïnstitutionaliseerde vorm van discriminatie als het aankomt op het veroordelen van dit geweld. Kolonisten zijn quasi onschendbaar^[3]. Oslo had ook moeten leiden tot een verbinding tussen Gaza en de West Bank. Dat idee lijkt nu een verre droom, stevig dicht gemetseld door de apartheidsmuur, die twee belangrijke effecten heeft. De muur maakt de facto een annexatie van ongeveer 47,6% van het bezette gebied bij Israël mogelijk. Ten tweede scheidt de muur Palestijnen van andere Palestijnen en leidt zo tot een verder fragmentatie van de Palestijnse samenleving.

Waar de Oslo-akkoorden de facto toe geleid hebben, is de verderzetting van een proces van landroof. Meer nog, ze hebben de landroof verduurzaamd. Het is ruimtelijk-fysiek onmogelijk geworden een leefbare Palestijnse staat te creëren. De situatie is er een waarin de bezetter de vruchten van de bezetting plukt en de balans steeds meer in zijn voordeel omslaat, terwijl de internationale gemeenschap militair en economisch gewicht toevoegt in zijn schaal. De taken die Europa en de VS hebben overgenomen van de bezetter, ontwikkelen Palestina conform de eisen van de bezetter. Ons belastinggeld vloeit rechtstreeks naar projecten die Palestijnen gedeisd moeten houden, waarbij emancipatie of dekolonisering geen optie zijn.

De interne tegenstellingen

Het toenemende geweld heeft ook een interne verklaringsgrond. Palestijnen zijn erg geïsoleerd geworden, zeker in Oost-Jeruzalem. Palestijnen in Oost-Jeruzalem hebben totaal geen vertegenwoordiging, niemand die het voor hen opneemt. Ook in de West Bank trouwens; mensen kunnen niet vertrouwen op de Palestijnse Autoriteit (PA) om hen te beschermen en vaak worden protesten tegen Israël ook door de PA politie onderdrukt.

Israëlische journaliste Amira Hass beweert dat de Palestijnse politie het meer en meer toelaat aan jongeren om stenen te gaan gooien naar het IDF. Het zou volgens haar

bedoeld zijn om de jongeren stoom te laten afblazen om zo een verder escalatie te vermijden. Ali Abunimah, co-founder van *Electronic Intifada*, ziet in Abbas zijn oproep om tot kalmte te komen en een escalatie te vermijden, dat het weer eens duidelijk wordt dat de PA een onderaannemer van de Israëlische bezetter blijft. Hij voegde er ook aan toe dat Israëlische analisten beweren dat Netanyahu een grootschalige aanval op de West Bank net wil vermijden omdat het zou kunnen leiden tot het einde van de PA. Op die manier zouden ze hun proxy verliezen, en zouden Palestijnen oncontroleerbaar worden.

‘Macht en onderdrukking provoceert altijd een tegenbeweging.’

Het gebrek aan een echt collectief verzet zoals in de twee voorgaande intifada 's ligt dus hieraan, en natuurlijk aan de doorgedreven fragmentatie van de Palestijnse maatschappij in het algemeen. Ten tweede toont het dat Israël er in geslaagd is om individuen zodanig onder druk te zetten in hun regime van oppressie dat ze overgaan tot geweld. Hoeveel vernederingen kan een mens uiteindelijk verdragen, voor hij of zij actie onderneemt. Het Palestijns geweld is niet irrationeel: het heeft een logische oorzaak.

Er wordt in de Israëlische media natuurlijk geen aandacht besteed aan waarom Palestijnen dit soort geweld plegen, in onze media trouwens ook niet. Maar Frantz Fanon liet ons hier geen illusies meer over: als je in een koloniale situatie voortdurend geconfronteerd wordt met geweld, is de enige manier om je hiervan los te maken een gewelddadig confrontatie met de geweldpleger.

Of de derde intifada nu al bezig is of niet, dat die er zal komen staat vast. Dat leren we immers uit de geschiedenis van onderdrukte volkeren. Niemand laat zich zomaar vernederen en elke vorm van normaal leven onmogelijk maken. Macht en onderdrukking provoceert altijd een tegenbeweging. Indien er geen gerechtigheid komt voor de Palestijnen zal die derde intifada er komen, in welke vorm dan ook. We moeten ons dus niet afvragen hoe we een Palestijnse intifada kunnen vermijden, maar waarom die er in de eerste plaats eigenlijk zou (kunnen) komen.

Israël antwoordt

Israëlische ministers spraken zich reeds uit over hoe zo'n intifada te voorkomen. In een notendop: meer repressie, meer checkpoints, meer arrestaties en vooral meer dode Palestijnen. De nieuwe regering wordt sterk opgezweept door de extreemrechtse Israëli's. En zij willen bloed zien. De Israëlische 'new right' vinden Netanyahu's beleid tegenover de Palestijnen te soft en willen onmiddellijke gewelddadige actie om bijvoorbeeld de Haram al-Sharif volledig onder joodse controle te brengen. Het feit dat Palestijnen toegestaan zijn daar te bidden, vinden ze een absurde concessie die stopgezet moet worden. Sommigen van hen zoals Rabbi Yisrael Ariel, voorzitter van het Temple Institute, pleiten openlijk voor een genocide ten aanzien van de Palestijnen als de enige oplossing. Dus wat met de radicalisering van deze extreem rechtse joden, welke rol speelt dit in het geweld van de laatste dagen?

Netanyahu lichtte in zijn laatste persconferentie de aanpak toe: hinderlagen, *undercover* soldaten, arrestaties, infiltratie in Oost-Jerusalem, en het vernielen van Palestijnse huizen.

Het ligt in lijn met de harde taal die de Israëlische regering gebruikt tegenover Palestijnen sinds de verkiezingen van maart 2015. In geen enkel geval valt het woord 'gerechtigheid' om meer geweld te voorkomen. Want gerechtigheid zou 'gelijkheid' betekenen. In een Zionistische staat als Israël zijn Palestijnen niet gelijk aan hun Israëlische tegenhangers. Terwijl gerechtigheid, een einde aan de bezetting, volwaardig burgerschap in een staat die hen niet discrimineert, datgene is wat veel Palestijnen, zowel in Israël en in de Palestijnse gebieden, eigenlijk echt willen.

Wat te doen?

Uit een poll van het *Palestinian Center for Policy and Survey Research* in september 2015 blijkt dat 51% van de Palestijnen niet meer geloven in een tweestatenoplossing^[4]. Volgens 65% van de ondervraagden maken de kolonies in de Westelijke Jordaanoever deze oplossing nu onmogelijk.

De tweestatenoplossing wordt dus met de dag onwaarschijnlijker, en toch blijven Westerse staten halsstarrig vasthouden aan deze achterhaalde oplossing. Ook ondanks het feit dat de huidige Israëlische regering al meermaals heeft laten blijken toch nooit een Palestijnse staat te zullen aanvaarden. Er is momenteel dus geen vredesproces, geen vrede, geen proces, geen onderhandelingen. Maar als de Palestijnen blijven strijden voor hun rechten, wie zijn wij dan om te zeggen dat er geen hoop is?

'Als de Palestijnen blijven strijden voor hun rechten, wie zijn wij dan om te zeggen dat er geen hoop is?'

Zij die de Palestijnse roep om gerechtigheid willen negeren, onder het mom van neutraliteit in dit conflict, willen we herinneren aan het ietwat dramatisch citaat van Dante: 'de meest donkere plaatsen in de hel worden gereserveerd voor zij die, in een periode van morele crisis, hun neutraliteit blijven behouden'. Gekluisterd aan onze neutraliteit blijven we zwijgen, onszelf sussend, ondanks het feit dat we zien hoe anderen er door ingemetseld worden door torenhoge muren, prikkeldraad en controleposten. In deze urgente situatie van oppressie leidt neutraliteit tot medeplichtigheid.

Het instrument dat wij in handen hebben, is BDS: Boycot, Divestment & Sanctions. BDS blijft het meest effectieve en urgente instrument voor diegenen die gewelddoos vrede en gerechtigheid nastreven. Het doel van BDS is het Zionistisch bezettingsregime van Israël een halt toe te roepen alsook de Apartheidswetten die het hanteert. Het is een manier voor ons om de Palestijnse stem kracht bij te zetten, luider te laten klinken en de druk op het Israëlische bevolkingskolonialisme op te voeren, om het regime uiteindelijk af te voeren.

Dorien Vanden Boer en Pascal Debruyne zijn beide onderzoekers verbonden aan MENARG (Middle East and North Africa Research Group).

[1] B'etselem, Statistics on Palestinians in the custody of the Israeli security forces,

http://www.btselem.org/statistics/detainees_and_prisoners

[2] <http://www.alhaq.org/publications/publications-index/item/institutionalised-impunity-israel-s-failure-to-combat-settler-violence-in-the-occupied-palestinian-territory>.

[3] <http://unispal.un.org/UNISPAL.NSF/0/90FA73FA1B2C487285257B040053BD92>

[4] <http://www.pcpsr.org/en/node/621>

Palestijnen vechten voor hun leven, Israël vecht voor de bezetting.

Wij joden merken enkel dat er een oorlog aan de gang is wanneer er joden worden vermoord, niettegenstaande het feit dat er voortdurend Palestijnen worden gedood.

Ja, dit is een oorlog, en premier Benjamin Netanyahu, met zijn mandaat van het volk heeft de intensivering van deze oorlog bevolen. Hij wil niet naar de Palestijnse president Mahmoud Abbas' boodschappen van verzoening luisteren in rustiger tijden, waarom zou hij er nu naar luisteren?

Netanyahu intensiveert de oorlog vooral in Oost-Jeruzalem, met orgieën van collectieve straf. Hij gaat verder in het loskoppelen van Jeruzalem van het grootste deel van de Palestijnse bevolking. Hij accentueert daarmee de afwezigheid van de Palestijnse leiders in Oost-Jeruzalem en de zwakte van de regering in Ramallah - die probeert de onderstroom in de rest van de Westelijke Jordaanoever te stoppen.

De oorlog was afgelopen donderdag niet gestart, hij begint niet met de joodse slachtoffers en eindigt niet wanneer er geen joden meer worden vermoord. De Palestijnen vechten voor hun leven, in de volle betekenis van het woord. Wij Israëlische joden vechten voor ons voorrecht als een natie van heersers, in de volle lelijkheid van het woord.

Wij joden merken enkel dat er een oorlog aan de gang is wanneer er joden worden vermoord, niettegenstaande het feit dat er voortdurend Palestijnen worden gedood, en dat we er voortdurend alles aan doen wat we kunnen om hun het leven ondraaglijk maken. Voornamelijk is er een eenzijdige oorlog gevoerd door ons, om hen "ja" te laten zeggen tegen de heersers, en "heel erg bedankt om ons in leven te laten in onze reservaten". Wanneer iets in die eenzijdigheid van de oorlog is verstoord, en joden worden vermoord, dan geven wij pas aandacht.

Jonge Palestijnen komen niet naar buiten om joden te vermoorden omdat ze joden zijn, maar omdat we hun bezetters, hun beulen, de gevangenebewaarders, de dieven van hun land en water, hun verbanners, de slopers van hun huizen, de afblokkers van hun horizon zijn. Jonge Palestijnen, wraakzuchtig en wanhopig, zijn bereid om hun leven te verliezen en veroorzaken hun families veel pijn, omdat de vijand waarmee zij worden geconfronteerd elke dag bewijst dat zijn boosaardigheid geen grenzen kent.

Zelfs de taal is kwaadaardig. Joden zijn vermoord, Palestijnen gedood en sterven. Is dat zo? Het probleem begint niet met het feit dat we niet mogen schrijven dat een soldaat of politieagent Palestijnen heeft vermoord, vanop korte afstand, als zijn leven niet in gevaar was, of met de afstandsbediening of vanuit een vliegtuig of een drone. Maar het is wel een deel van het probleem. Ons begripsvermogen is gevangen door gecensureerde taal die de werkelijkheid vervormt. In onze taal worden joden vermoord omdat ze joden zijn, en Palestijnen vinden hun dood en hun verdriet, want vermoedelijk is het dat wat ze zoeken.

Ons wereldbeeld wordt gevormd door het consequente verraad van de Israëlische media om hun plicht te doen om gebeurtenissen te melden, of het ontbreken van de technische

en de emotionele mogelijkheid om alle details te bevatten van de wereldoorlog die we voeren om onze superioriteit te behouden in het land tussen de rivier en de zee (Palestina).

Zelfs deze krant (Haaretz) beschikt niet over de economische middelen om 10 journalisten in te zetten en 20 pagina's met verslagen te vullen over de aanslagen in tijden van escalatie en alle aanvallen van de bezetting in tijden van rust. Van de schietincidenten tot het bouwen van een weg die een (Palestijns) dorp vernietigt en het legaliseren van nederzettingen en een miljoen meer aanvallen. Elke dag. De willekeurige voorbeelden die we melden zijn maar een druppel in de oceaan, en ze hebben geen invloed op het begrip van de situatie voor een grote meerderheid van de Israëli's.

Het doel van deze eenzijdige oorlog is om de Palestijnen te dwingen al hun nationale eisen op hun thuisland op te geven. Netanyahu wil escalatie omdat uit de ervaring tot nu toe is gebleken dat we in de periodes van rust na een veldslag we niet terugkeren naar de startlijn, maar naar een nieuw dieptepunt in het Palestijnse politieke systeem, waarbij we nieuwe privileges kunnen geven aan de joden in Groot-Israël.

Privileges zijn de belangrijkste factor die het begrip van onze werkelijkheid vervormt, ze verblinden ons. Daarom slagen we er in niet te begrijpen dat zelfs met het zwakke, "huidige afwezig" leiderschap, het Palestijnse volk - verspreid in Indianenreservaten - niet zal opgeven en kracht zal blijven vinden om onze kwaadaardige heerschappij te weerstaan.

Vertaling PV uit Haaretz: <http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.679129> van 7 oktober 2015

Opinie De archipel van verzet

Dorien Vanden Boer en Pascal Debruyne - maandag 19 oktober 2015
<http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/10/19/de-archipel-van-verzet>

Sinds begin oktober zijn al meer dan 1200 Palestijnen gewond geraakt door Israëlische rubber- en 'live' kogels. 41 Palestijnen werden gedood door het Israëlische leger of burgers. 20 Israëli's zouden gewond geraakt zijn in steekpartijen en zeven gedood door Palestijnen. Sommige media spreken over een derde Intifada en trachten de aard van het geweld te begrijpen. De context van bezetting moet het uitgangspunt zijn. Anders normaliseren we de situatie en blijft het oplaaiende geweld een duister gegeven.

De schijnbaar dwangmatige zoektocht naar 'een naam' en 'een gezicht' voor deze nieuwe revolte,- is dit de derde intifada of niet?- doet ons al vlug de namen en gezichten vergeten van hen die elke dag onderdrukt en gedood worden door het systeem van structureel geweld door de Staat Israël.

Kolonisator/gekoloniseerde

In de berichtgeving verdwijnen de dagelijkse vernederingen en geweldplegingen van de bezetter al te vaak naar de achtergrond. De gezichten en namen die het structureel geweld ondergaan, worden naar de marges verwezen of verworpen tot rekwisieten. Ankie Rechess (Ter Zake, 13/10/2015) heeft het bijvoorbeeld over de geruchten rond de Al Aqsa moskee als aanleiding van het geweld. Het feit dat religieuze joden toegang willen tot de Haram Al-Sharif en Palestijnse Moslims de toegang willen ontzeggen, zou het Palestijns geweld aangewakkerd hebben. Het conflict wordt dus herleid tot een religieuze kwestie. Kritische vragen over het geweld tegenover de Palestijnen vanuit het leger en Israëlische burgers bleven achterwege in de uitzending. De woorden bezetting of onderdrukking vielen niet. Het beeld dat het koloniaal bezettingsregime van Israël 'normaal' is geeft de kijker een fout beeld over het huidige geweld en de context waarin dat gepleegd wordt. Pas als we de context van de bezetting begrijpen, krijgen we vat op de aard van het verzet.

De essentie van het conflict is er een van kolonisator en gekoloniseerde, bezetter en onderdrukte. De Israëlische academica en dochter van de Israëlische majoor generaal Matti Peled, Nurid Peled-Alhanan, beschrijft de situatie als die waar Palestijns bloed straffeloos vloeit in Israël en de bezette gebieden. Het dagelijkse leven is onmogelijk geworden. Wreedheid, vernedering, uithongering, marteling en dood definiëren volgens Peled-Alhanan de machtsrelatie van Palestijnen met hun overheersers, hun bezetters en bestuurders.

Daarom heeft de gekoloniseerde of onderdrukte nog steeds, intussen al meer dan 67 jaar, het recht om zich te verzetten tegen de bezetter en bezettingspolitiek. Een recht dat overigens door de Algemene Vergadering van de VN erkend werd in meerdere resoluties. Het huidige Palestijnse verzet verbaast niet. Intifada's zijn immers geen anomalieën als we kijken naar de geschiedenis van onderdrukte volkeren. Een Intifada is ook meer dan énkél geweld. Het is een strijd voor menselijke waardigheid, rechtvaardigheid en gelijkheid. Muziek, boycot, protestmarsen, hongerstakingen,... kunnen allemaal bijdragen tot het afschudden van het Israëlische juk en de onderdrukking. Palestijnen tonen dat ze er nog steeds leven, ondanks de onleefbare situatie: *'existence is resistance'*.

Lone wolves

Er gaat veel aandacht naar 'de aard van het huidige verzet'. De zogenaamde "*lone wolves*" plegen individuele aanslagen in een poging te revolteren tegen de Israëlische bezetter. Het verzet krijgt het symbool van een keukenmes of auto's die inrijden op Israëli's. Het zijn vooral jonge mensen, die niet meer geloven in de Oslo-vredesakkoorden die hebben geleid tot meer landroof, kolonies en outposts. De ruimtelijke verbrokkeling in een archipel van Palestijnse eilandjes stokt elke hoop op een toekomstige Palestijnse staat. Naast ruimtelijk-fysieke instrumenten van onderdrukking, moet een reeks wetten en regels het alledaagse leven voor Palestijnen op de Westbank en Israël onmogelijk maken.

Saree Makdasi beschrijft in "*Palestine Inside Out: An Everyday Occupation*", hoe de

Israëlische bezetting een “*occupation by bureaucracy*” is. De hele staatsbureaucratie is een micromanagement van het alledaagse leven, op basis van allerlei papieren, identiteits- en bezitsdocumenten. De ruimtelijke barrières zoals de muur en checkpoints, naast een toenemend arsenaal aan etnisch-gestructureerde wetten, hebben daarenboven de vervreemding tussen Palestijnen en Israëli’s opgedreven. Die hele politiek dient een gericht doel: de Israëlische expansie ten koste van het Palestijns bestaansrecht. Met hun protest willen deze individuele jongeren zowel die Israëlische bezetting als de elite van de Palestijnse Autoriteit (PA) die ze zien als proxy van Israël, contesteren. Een jonge verzetsstrijder drukte zich als volgt uit tegen een reporter van het Palestijnse Ma’an news agency “*we geven niet om onze leiders, we zullen zelf de leiders zijn*”. Zonder politieke omkadering storten ze zich in een politieke daad, gedreven door woede en wanhoop. Als kinderen en jongeren zichzelf de dood injagen als politieke droom van verzet, vertelt dat ons iets over de dagelijkse nachtmerrie van hun leven “hier en nu” onder de bezetting

Waar de vorige Intifada’s gedreven werden door collectief verzet, zorgt de doorgedreven fragmentatie van de Palestijnse maatschappij ervoor dat Palestijnen erg geïsoleerd zijn geworden. Palestijnen in Oost-Jeruzalem hebben geen enkele vertegenwoordiging. De Palestijnse Autoriteit in de West Bank neemt het niet op voor zijn eigen burgers en is al zijn geloofwaardigheid al lang verloren. In de Joodse staat zijn Palestijnen, Moslims maar ook vaak Christenen, tweederangsburgers. Vandaar dat er ook in Tel Aviv, Haifa en Nazareth verzet is en geweld uitbreekt. Het is de stem van een nieuwe generatie die streeft naar een vrij Palestina en een einde aan de bezetting en onderdrukking in Israël en de Palestijnse gebieden. Israël is er in geslaagd om individuen zodanig onder druk zetten in hun regime van oppressie dat ze overgaan tot geweld. Hoeveel vernederingen kan een mens uiteindelijk verdragen, voor hij of zij actie onderneemt?

Het Palestijns geweld is niet irrationeel: het heeft een logische oorzaak. Dat geweld veroordelen of wegmoraliseren in een pleidooi voor ‘aanvaardbaar’ geweldloos verzet, drukt in het beste geval “onze” hoop uit op ander soort verzet. Maar het faalt hopeloos door de hoofdoorzaak van dat geweld niet te onderkennen en het verzet dus te begrijpen in relatie tot het Israëliësch beleid van oppressie en bevolkingskolonialisme. “*Palestinians ON the GROUNDS are the best judges of their situation and how to proceed. They are the ones under the bombs and they are the ones who are most able to plan and evaluate their strategies.*”, zei een Palestijnse activist in een onlinebijdrage.

Het onvermijdbaar verzet

Netanyahu lichtte in zijn laatste persconferentie de aanpak toe: hinderlagen, *undercover* soldaten, arrestaties, infiltratie in en afsluiten van Palestijnse buurten in Oost-Jeruzalem, en het vernielen van Palestijnse huizen. Meer repressie dus, meer checkpoints en meer arrestaties. Maar vooral meer dode Palestijnen, in letterlijke executies: “shoot to kill”. Gerechtigheid voor Palestijnen is geen optie voor de regering van Israël. De Palestijnse leider Marwan Barghouti schreef terecht: “*het echte probleem is dat Israël bezetting boven vrede verkiest*”. Terwijl gerechtigheid, een einde aan de bezetting, volwaardig burgerschap in een staat die hen niet discrimineert, datgene is wat veel Palestijnen, zowel in Israël en in de Palestijnse gebieden, eigenlijk echt willen.

Of de derde Intifada nu al bezig is of niet, dat er een tegenbeweging –geweldloos of niet-zal komen, staat vast. Dat leren we immers uit de geschiedenis van onderdrukte volkeren. Niemand laat zich zomaar vernederen en elke vorm van normaal leven onmogelijk maken. Palestijnen worden ruimtelijk gekooid door de bezetting, maar de geesten bezetten is onmogelijk. We moeten ons niet afvragen hoe we een Palestijnse Intifada kunnen vermijden, maar “waarom” die er in de eerste plaats eigenlijk zou (kunnen) komen. De focus op “een nieuwe cyclus van geweld”, verblindt ons voor het echte systemische, structurele en permanente geweld van de Staat Israël. En dat is meteen ook een vraag aan ‘onszelf’, die Bertrand Russel in 1970 stelde over Palestina: “*How much longer is the world willing to endure this spectacle of wanton cruelty?*”

Dorien Vanden Boer en Pascal Debruyne zijn beide onderzoekers verbonden aan MENARG (Middle East and North Africa Research Group).

In de kijker Hashem Azzeh, symbool van vreedzaam verzet tegen de bezetting in Hebron

Op **21 oktober** is de Palestijnse geneesheer Hashem Azzeh op vierenvijftig jarige leeftijd overleden.

ij was het symbool van de strijd tegen de Israëlische bezetting. Zijn huis stond middenin Hebron in de wijk die de joodse kolonisten **Tel Rumeida** hebben genoemd. Deze wijk in het centrum van de stad werd sinds 1968 kavel per kavel door de meest radicale joodse kolonisten ingepalmd. Meer dan dertig jaar geleden kwamen kolonisten zich naast zijn huis vestigen. In deze zone wonen zo'n 600 kolonisten beschermd door 1000 Israëlische soldaten. De straten zijn verboden voor Palestijnse auto's, er zijn overal checkpoints, de avondklok wordt regelmatig ingesteld, kolonisten gooien hun afval naar beneden op straat, kortom alles en nog wat om de Palestijnse bewoners uit het centrum weg te pesten.

De Palestijnse dokter Hashem Azzeh had ervoor gekozen om met zijn gezin in zijn huis te blijven wonen ondanks de bedreigingen en agressies van de kolonisten die beschermd worden door het Israëlich bezettingsleger. Zijn vrouw heeft tot tweemaal toe een kind verloren ten gevolge van geweldplegingen door kolonisten tijdens haar zwangerschap. Hijzelf moest het beoefenen van zijn beroep opgeven omdat hij niet meer zijn aanwezigheid in het medisch centrum kon verzekeren wegens de beperking van zijn bewegingsvrijheid. Hij en zijn vrouw Nisreen konden niet op hetzelfde moment het huis verlaten uit vrees dat in hun afwezigheid hun huis door de kolonisten met geweld zou worden opgeëist. Hun kinderen werden dagelijks door de kolonisten lastig gevallen. Op straat wordt er vaak met stenen gegooid naar Palestijnse kinderen die op weg naar school zijn.

Om zijn huis te bereiken was het een heel avontuur. De bezoeker moest eerst voorbij

verschillende controleposten, dan moest hij langs een smalle weg naar boven wandelen en soms over muurtjes kruipen om uiteindelijk in de tuin van zijn huis te geraken. Op het dak van het huis van zijn buur, zijn broer, was een Israëlische militaire post gebouwd. Dat nam niet weg dat een kolonist op een dag een wasmachine naar beneden op straat kieperde: de voorbijgangers hadden amper de tijd om weg te springen.

Hashem Azzeh nam regelmatig deel aan betogingen die systematisch door het Israëlisch leger werden uiteen gedreven. Naar aan leiding van een van deze betogingen is hij overleden. Volgens sommigen zou hij gestorven zijn wegens het inademen van traangas, volgens anderen zou hij bezweken zijn aan een hartfalen kort nadat hij een afstand van 700 m te voet naar huis moest afleggen.

In een interview met iemand van International Solidarty Movement (ISM) vertelde hij: *“We zijn niet tegen het jodendom maar tegen de bezetting. (...). De Israëli's willen dat wij hier vertrekken. Voor mij is het duidelijk: ik blijf hier tot aan mijn dood of tot de dag van onze bevrijding.”* (Le Soir, 27,.0.2015, p. 14).

Schrijf eens een brief

Het is heel belangrijk om te reageren op de berichtgeving, op standpunten of op gebeurtenissen om uw mening bekend te maken. Volg het voorbeeld van onderstaande personen.

Over de verklaring van Netanyahu over de Palestijnen en de Holocaust

Dit is de zoveelste leugen die de Israëlische eerste minister wil verspreiden: hij vertelt dat zelfs de Palestijnen of tenminste hun leider Al Haj Mohammed Amin al-Husseini, grootmoefti (de hoogste religieuze officier en de belangrijkste verkozen moslimleider van Palestina) Hitler zou gesuggereerd hebben om de Joden te “verbranden” omdat deze niet wist wat ermee gedaan.

Robert Fisk, een vooraanstaande journalist en Midden-Oostenkenner, heeft het in zijn boek ‘De Grote Beschavingsoorlog’ (1400 blz.) in zijn hoofdstuk ‘Tachtigduizend kilometer van Palestina’, blz. 481 – 491 uitgebreid over Haj Amin.

Nergens is die suggestie te vinden. Wat er wel gezegd wordt door zijn biograaf is dat gezien de zeer goede contacten van Haj Amin met de Nazi's, hij waarschijnlijk wel op de hoogte moest geweest zijn van wat er met joden gebeurde. (Werner von Braun, Albert Speer wisten ook van niets!)

Onder de nazi's zijn wel overeenkomsten gesloten met Joden om te emigreren naar Israël, (wat Haj Amin niet wou) door aan de nazi's een grote geldsom te betalen.

Uit het volgende moge ook blijken hoeveel Netanyahu van Haj Amin afweet (al dan niet gewild). Hij is niet gestorven in Caïro aan kanker, maar aan een hartaanval, 4 juli 1974, in Beiroet, Libanon waar hij begraven ligt.

JVH

Reactie op “**Opnieuw dodelijk geweld op de Westoever**” (De Morgen, 31.10. 2015)

Ik ben bijzonder ontgoocheld om vandaag een artikel te lezen in mijn krant dat blijkbaar geschreven is door de persdienst van het Israëlijs leger. Het is ondertussen toch algemeen geweten dat deze berichten hoogst eenzijdig en onbetrouwbaar zijn.

Er is een UNO-organisatie OCHA, met website <http://www.ochaopt.org/> waarop u wél onafhankelijke en betrouwbare informatie kunt vinden. Daarop kunt u zien dat er deze week 13 Palestijnse slachtoffers vielen en 17 Palestijnen gewond werden en dat er 3 Israëlijs slachtoffers vielen en 17 Israëlijs gewonden.

In het artikel doet men het voorkomen alsof Palestijnen frequent Israëli's aanvallen, maar als er 100 keer meer Palestijnen gewond raken is de waarheid allicht omgekeerd!

“Het geweld“ is ook niet sinds 1 oktober opgelaid, zoals het artikel beschrijft. Uit de rapporten van OCHA kan men lezen dat er dit jaar nog geen enkele maand is geweest zonder Palestijnse slachtoffers (al 63 dit jaar). Israëli's vinden pas dat “het geweld oplaait” als er joods slachtoffers vallen, schrijft Amira Hass in de Haaretz (<http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.679129>).

Gaat De Morgen voortaan het Israëlijs geluid verkondigen in Vlaanderen? Ik mag hopen dat dit een eenmalige uitschuiver was.

Met vriendelijke groeten, PVDP

Reactie op artikel van Luckas vander Taelen “**Het antisemitisme in Palestina wordt zorgvuldig gecultiveerd**” in Knack (<http://www.knack.be/nieuws/belgie/het-antisemitisme-in-palestina-wordt-zorgvuldig-gecultiveerd/article-opinion-621691.html>)

Beste Luckas

U mag uw artikel inkorten tot de eerste twee zinnen van de tweede paragraaf:

“Zal ik meteen maar zeggen dat ook ik vind dat Israël maar beter snel de bezette gebieden zou verlaten en de kolonies opdoeken? En dat ik Netanyahu niet meteen de grootste staatsman van de Israëlijs geschiedenis vind?”

U spreekt van ‘bezette gebieden’. Inderdaad. En dan is de rest van uw verhaal niet meer nodig.

“Jonge Palestijnen komen niet naar buiten om joden te vermoorden omdat ze joden zijn, maar omdat we hun bezetters zijn, de beulen, de gevangenisbewakers, de dieven van hun land en water, de verbanners, de slopers van hun huizen, de afbidders van hun horizon. Jonge Palestijnen, wraakzuchtig en wanhopig, zijn bereid om hun leven te geven en doen hun families veel leed aan, omdat de vijand waarmee zij worden geconfronteerd elke dag bewijst dat zijn boosaardigheid geen grenzen kent.”

Aan het woord is Amira Hass, dochter van joodse Holocaustoverlevenden, journaliste van de krant Haaretz. Schrijfster. Studeerde geschiedenis.

Zij mag het zich veroorloven het woord ‘jood’ te gebruiken en ze moet zich niet wegsteken achter om het even wat om toch maar geen antisemiet te zijn.

Zie het volledige artikel <http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.679129>

‘Palestinians are fighting for their lives. Israel is fighting for the occupation’. Amira Hass.

Maar dit had net zo goed Noam Chomsky, Norman Finkelstein, Illan Pappé, Uri Davis, Gideon Levy,... ook allemaal joden of Robert Fisk kunnen zijn.

Dat is alles in één zin.

En de rest van je verhaal behoort bij de 'wraakzucht, de wanhoop' en AIPAC-toestanden.

Norman Finkelstein (zoon van joodse Holocaustoverlevenden) in zijn boek 'De drogredenen van het antisemitisme', 2005: "Telkens wanneer Israël onder internationale druk komt te staan, verschijnen er weer talloze artikelen in de pers over het toenemend antisemitisme".

'Er zijn veel zionisten die niet geloven in God, maar niettemin heeft hij hen Palestina beloofd' (Illan Pappé). Heb je hem?

En Netanyahu? Ik zou voor het oog van de ganse wereld niet durven zeggen dat de Mufti gestorven is aan kanker in Caïro. Wel aan een hartaanval in Beiroet, waar hij begraven ligt. (Robert Fisk)

JVH

Over "VN-baas Bai Ki-moon bemiddelt in Israël"(verstuurd naar De Tijd op 21.10.2015)

Ik was heel teleurgesteld over de informatie die u brengt in het artikel 'VN-baas Ban Ki-moon bemiddelt in Israël'.

Dit artikel geeft een heel beperkt beeld van het ontstaan van de recente onlusten in Israël-Palestina.

De journalist schrijft dat de conflicten veroorzaakt worden door Palestijnen die 'Israëli's begonnen aan te vallen' omdat 'de Israëli's hun gezag te zeer laten gelden op de Tempelberg in Jeruzalem'.

De oorzaken van de recente onlusten gaan veel dieper en verdienen nader toegelicht te worden.

DH

Recentste mesaanval was het werk van de Islamitische staat (IS)? (verstuurd naar De Morgen van 20.10.2015)

Hoezo, de "recentste mesaanval was geen Palestijnse actie maar het werk van een Israelische Arabier uit een IS bolwerk"? (DM, 20/10)

U schrijft zelf dat het voorlopig "niet te zeggen valt of [de Israëlische Arabier] Al Okabi" in contact stond met IS". En zelfs al mocht hij "in contact gestaan" hebben met IS, dan zegt dat nog niets over zijn persoonlijke drijfve(e)r(en) of wie hem opdracht gaf.

Alle manipulaties zijn blijkbaar goed om het Palestijnse verzet in een slecht daglicht te stellen.

JB

Niet alle Arabieren in Israël zijn Palestijnen? (verstuurd naar het Laatste Nieuws op 21.10.2015)

Hoezo, niet alle Arabieren in Israël zijn Palestijnen (HLN, 20/10)?

Volgens het internationaal recht zijn "Palestijnen" alle oorspronkelijke inwoners (en hun afstammelingen) van het vroegere Britse mandaatgebied "Palestina", ongeacht of het om sedentaire Arabieren, bedoeïenen, moslims, christenen, druzen of joden gaat.

JB

Actuele notities

- Palestijnse revolte, buitengerechtelijke executies en het Internationaal gerechtshof
- Israëli's lynchen onschuldige migrant
- Eritrese vluchteling weggepest
- Israël wil geen Syrische vluchtelingen
- 160 kunstenaars en cultuurwerkers roepen op tot boycot van Israël
- Ook dit nog

Palestijnse revolte, buitengerechtelijke executies en het Internationaal strafhof

Op 30 oktober was de Palestijnse president Mahmoud Abbas in Nederland. Hij ontmoette er Fartou Bensouda om haar het dossier van verschillende buitengerechtelijke executies te overhandigen. Een van deze dossiers betreft **Hadeel Al Hachlamoun**. Op 22 september kreeg deze achttienjarige vrouw tien kogels in haar lichaam toen ze zich niet aan een controle in Hebron wou onderwerpen. Volgens het Israëlisch leger had ze een mes in de hand en zou ze geweigerd hebben het mes los te laten, ondanks de bevelen van de soldaten. Maar volgens meerdere getuigen, in het bijzonder een Braziliaan die voor een ngo werkt, was ze a priori niet bedreigend. Drie kwartier lang lag de vrouw op de grond dood te bloeden. (Le Soir, 3.11.2015, p. 10).

Een ander geval van buitengerechtelijke executie is dit van **Fadi Alloun**. Deze negentienjarige Palestijn uit Oost-Jeruzalem werd op 3 oktober doodgeschoten. Hij werd ervan verdacht een mesaanslag te hebben gepleegd. Op een videofilm die aan de Damascuspoort van Oost-Jeruzalem werd opgenomen, hoort en ziet men joodse jongeren die een Israëlische politieagent aanmanen om Fadi Alloun, die geen enkel wapen in zijn hand heeft, te doden. De politieagent reageert niet en wordt door dezelfde jongeren uitgescholden. Andere politieagenten komen aangelopen en schieten de jonge Palestijn dood zonder enige aanmaning. (Le Monde, 5.11.2015, p. 2).

Sinds het begin van de "messenintifada" zijn er al 72 Palestijnen door het Israëlische leger of door kolonisten bij betogingen of aanslagen doodgeschoten, tegen 10 Israëli's. (Le Soir, 3.11.2015, p. 10).

Israëli's lynchen onschuldige migrant

Op 18 oktober werd in het busstation van Beër Sjeva (Naqab of Negev) door een Palestijnse bedoeïen een aanslag op een Israëlische soldaat gepleegd. De dader werd door de Israëlische politie doodgeschoten. Een zesentwintigjarige Eritrese vluchteling, **Mila Abtum Zarhum**, die op een boerenbedrijf werkte en in Beër Sjeva was om zijn visum te verlengen, bevond zich dicht bij de plaats van de aanslag. Toegesnelde

politieagenten hielden hem voor een medeplichtige en schoten hem neer. Mila Abtum lag nog bloedend op de grond, toen een groep Israëli's rond hem kwam te staan. Ze schreeuwden, schopten tegen zijn hoofd, beukten op hem in met een zitbank. Hij stierf even later. Mila werd door de menigte gelyncht omdat hij eruitzag als een terrorist. (Gazet van Antwerpen, 20.10.2015, p. 17).

Eritrese vluchteling weggepest

In 2008 komt **Aman** op vierentwintigjarige leeftijd vanuit Eritrea in Israël aan. Hij bekommt een werkvisum dat om de vier maanden kan verlengd worden. Hij werkt eerst in een restaurant in Tel Aviv en daarna in Jeruzalem om de Afrikanen te ontraden naar Israël te komen. Langs de Egyptische grens wordt een muur gebouwd. Sinds 2014 heeft Aman geen visum meer en wordt hij naar het detentiekamp van Holot in de Naqab (Negevwoestijn) gebracht. In april 2015 krijgt hij te horen dat de illegalen gedeporteerd zullen worden naar Oeganda en Rwanda in het kader van een overeenkomst met deze landen. Aman is ten einde raad en beslist om het land te verlaten. Hij wordt hierbij geholpen door de christelijke parochie van Jeruzalem en bekommt een uitnodigingsbrief van een Braziliaanse gemeenschap. Hij zal dus binnenkort naar Rio de Janeiro verhuizen. (La Libre Belgique, 29.10.2015, p. 17).

Volgens de UNO leven 53 000 vluchtelingen en asielzoekers in Israël. Ze komen vooral uit Eritrea, Soedan en Congo en zijn moslims of christenen die hun land ontvlucht zijn. Israël heeft de Conventie van 1951 over het vluchtelingenstatuut ondertekend, maar heeft nog geen wetten goedgekeurd die de rechten van asielzoekers omschrijven.

Israël wil geen Syrische vluchtelingen

De grote meerderheid van de Syrische vluchtelingen heeft onderdak gevonden in een van de buurlanden: Libanon (1,17 miljoen), Turkije (1,8 miljoen), Jordanië (0,63 miljoen), Irak (0,25 miljoen). Ook de Palestijnse president Abbas wil vluchtelingen ontvangen, en dan vooral (de nakomelingen van) Palestijnen die in 1948 door de Israëlische milities uit Palestina verdreven werden en naar Syrië zijn gevlucht. Omdat Israël de grenzen van de Westoever en de Gazastrook controleert, kan Abbas zijn voornemens niet uitvoeren. De Israëlische premier Netanyahu heeft immers gezegd dat Israël te klein is om Syrische vluchtelingen op te nemen. Bovendien is voor hem het recht op terugkeer van Palestijnse vluchtelingen onbespreekbaar. (De Standaard, 9.9.2015, p. 7). Maar als het om joden gaat is Israël niet te klein: Netanyahu doet geregeld oproepen tot de joden in Europa om naar Israël te verhuizen.

160 kunstenaars en cultuurwerkers roepen op tot boycot van Israël

In navolging van de oproep van 28 september tot een academische boycot van Israël door de BACIB (Belgian Campaigne for an Academic and Cultural boycott of Israel)

hebben nu ook 160 kunstenaars en cultuurwerkers opgeroepen tot een culturele boycot. Ze willen niet met de Israëlische overheid samenwerken zolang die een politiek van apartheid, bezetting en discriminatie voert.

Deze culturele boycot viseert niet de individuele Israëlische kunstenaar, noch Israëlische gezelschappen of hun producties. Het gaat om boycotten van instituten, festivals en culturele initiatieven die door de Israëlische overheid opgezet worden met het doel de koloniale apartheid en bezetting te legitimeren en te banaliseren. Volgens de ondertekenaars gebruikt Israël cultuur om zijn blazoen op te poetsen en als glijmiddel voor zijn koloniaal project.

Volgens de pianiste Mireille Gleizes, een van de ondertekenaars, heeft deze actie niets van doen met antisemitisme: "Boycot is misschien niet de beste manier om dingen te verbeteren, maar na meer dan vijftig jaar schendingen van het internationaal recht door de Israëlische regering en een situatie die erger wordt, voelde ik dat ik moest tekenen, omdat ik geen andere weg zie. In plaats van bruggen bouwen, bouwen zij muren". (De Standaard, 6.10.2015, p. 38).

De oproep werd onder meer ondertekend door theatermaker Chokri Ben Chika, muzikant Jan De Smet, dichter Charles Ducal, schrijfsters Kristien Hemmerechts en Rachida Lamrabet, festivaldirectrice Frie Leysen, acteur Ramsey Nasr, muzikant Axl Peleman, regisseuse Marijke Pinoy, choreograaf Alain Platel en zanger Daan Struyven.

Ook dit nog

- In 1960 werd de Verklaring inzake het Verlenen van Onafhankelijkheid aan Koloniale Landen en Volkeren" aangenomen. Naar aanleiding van de 55ste verjaardag van deze verklaring hebben Israël en Marokko tegen het recht van de Palestijnen op onafhankelijkheid gestemd. De stemming vond half oktober plaats in de Vierde Commissie (speciale politieke zaken en dekolonisatie) van de UNO (Afrique Asie, november 2015, p. 7).
- De Islamitische Staat heeft voor het eerst een video in het Hebreeuws verspreid in verband met de huidige "messenintifada" in Israël en de bezette gebieden. (Le Monde, 5.11.2015, p. 2).
- Een drieëntwintigjarige Palestijn is met een parapente (deltavormig zweefvliegtuigje) in het noorden van Israël de grens met Syrië overgevlogen. Volgens de Israëlische eerste minister Netanyahu zou de Palestijn zich willen aansluiten bij de Islamitische Staat. Hij voegde eraan toe: "Als het dat het geval zou zijn, dan heeft de vliegende man zijn Israëlisch burgerschap verbeurd." (De Standaard, 26.10.2015, p. 22).
- Naar aanleiding van het kinderfeest Halloween hebben de distributiehuisen Amazon en Walmart in Amerika een uniform van het Israëlische leger in hun internetetalages aangeboden: "Verdedig de joodse afkomst door trots dit jongenskostuum te dragen" en "Eindelijk een kinderkostuum dat de laatste werkelijke democratie in deze wereld vertegenwoordigt." (De Morgen, 29.10.2015, p. 19). Walmart, dat de meeste klachten

ontvangst, moest uiteindelijk de verkoop stopzetten.

- Op 13 oktober betoogden ongeveer 300 mensen in de buurt van het Koning Boudewijnstadion tegen de deelname van de Israëlische ploeg aan het Europees kampioenschap voetbal. Uiteraard omdat Israël Palestina bezet en een systeem van apartheid heeft waarvan de Palestijnen het slachtoffer zijn. Maar ook om specifieke redenen inzake voetbal. Palestijnse voetballers worden verhinderd naar internationale matches te reizen, het Palestijnse nationale team kan niet samen trainen, Palestijnse voetbalvelden worden gebulldozerd en gebombardeerd, voetballers zitten in de gevangenis zonder proces, ... Sport gaat echter over 'fair play'! Zolang Israël de internationale regels niet respecteert moet het uitgesloten worden uit de internationale competitie, net zoals Zuid-Afrika ten tijde van apartheid.

Het kostte veel moeite om een toelating te krijgen voor deze actie die een initiatief is van het samenwerkingsverband "Rode kaart voor Israël", waarin o.a. Palestina Solidariteit actief is. Slechts na lang aandringen werd een 'statische actie' toch toegelaten, maar op grote afstand van de ingang van het stadion.

Het persagentschap Belga publiceerde een bericht met verschillende onjuistheden, dat werd overgenomen door andere kranten als De Morgen, Het Belang van Limburg, de redactie.be, enz. Omdat de goede naam van Palestina Solidariteit in het gedrang kwam, werd er aan Belga om een rechtzetting gevraagd, maar daar ging het persagentschap slechts gedeeltelijk op in.

Er werd één betogers opgepakt en zeker geen vijftien. Hij stelde zich volgens de politie te dicht op bij het cordon en wilde niet achteruit gaan.

De meeste betogers droegen een Palestijnse vlag of hadden het tuitje met de Palestijnse kleuren aan. Er was inderdaad een zwart doek met enkele regels tekst dat door een jongere twee keer getoond werd, maar na reactie van de andere aanwezigen werd opgevouwen. Het was geen IS vlag en deze jongere was ook niet gelinkt aan een van de organisaties.

Ook op de Grote Markt van Brussel werd die namiddag tegen de burgemeester betoogd wegens zijn verbod op manifestatie.

Kalender

- **Lode Vanoost** (De Wereld Morgen) in **gesprek met de Palestijns-Amerikaanse schrijfster Susan Abulhawa**, auteur, mensenrechtenactiviste en oprichtster van de NGO Playgrounds for Palestine.
Inschrijven via groenewaterman@groenewaterman.be. Toegang €5.
Wanneer? **Zaterdag 14 november om 11u.**
Waar? De Groene Waterman, Wolstraat 7, 2000 Antwerpen, tel: 03/232.93.94.

- **Stand Palestina Solidariteit** op de Wereldmarkt in Landen.
Wanneer? **Zaterdag 21 (18-22u.) en zondag 22 (14-18u.) november**
Waar? Hannuitsesteenweg 80, Landen.

- **UNRWA Archive exhibition The long journey**
Wanneer? Zaterdag 21 november – woensdag 2 december; opening 23 december om 12.30u.
Waar? Bozar Brussel

- **40 jaar Association Belgo-Palestinienne (ABP):** conferenties, debat, panelgesprek, concert, tentoonstellingen, ...
Wanneer? **Zaterdag 28 november 15-22u.**
Waar? **Brussel**

- **VN dag van solidariteit met Palestina:** internationale mobilisatie rond G4S contracten van de VN en solidariteit met de Palestijnse intifada.
Wanneer? **Zondag 29 november**

- **La Palestine au pied du mur**, film (documentaire) en debat.
Meer info: <http://www.spectable.be/palestine-au-pied-du-mur/290979/332719> en
<http://www.agenda.be/fr/event/365945/palestine-au-pied-du-mur.html>
Wanneer? Woensdag 2 december om 19u.
Waar? Espace Mag, Priemstraat 17 te 1000 Brussel

- **La Palestine au pied du mur**, fototentoonstelling
Wanneer? Woensdag 2 tot vrijdag 18 december van 11-19u. (niet open op zondag en maandag).
Waar? Espace Mag, Priemstraat 17 te 1000 Brussel
- **Café Palestine**
Wanneer? Donderdag 3 december 19u.
Waar? Café Monk, Sint-Katelijnestraat 42 te 1000 Brussel.
- **Stand Palestina Solidariteit** op de geschenkenbeurs van OWW Mariakerke
Wanneer? Zaterdag 5 en zondag 6 december 10-18u.
Waar: Beekstraat1, 9030 Mariakerke